

говоряха тѣ съ сълзи на очигѣ си и пакъ захванаха да викатъ и да се лутатъ съ неизобразимо отчаяние; безъ никаква цѣль и безъ смисълъ тичаха тѣ въ стаятъ, и пакъ отиваха въ градината като че сж изгубили съвсѣмъ умътъ си. Едни си скубятъ коситѣ, кѣсатъ дрехитѣ си като че тѣ ги задушаватъ. Нѣкои начинаха да повръщатъ, а моя слуга, който прѣзъ день имаше треска, у него пароксизмътъ мѣгновено се прекрати, Студени тръпки ме побиха като глѣдахъ тази ужасна картина на чловѣческото отчаяние, Азъ се трудихъ дано чуѡ, какво се върши на улицитѣ, но гласътъ и плачоветѣ на калугеркитѣ заглушаваха моето слушанье.

— Млъкнете за една минута, дайте ми врѣме да послушамъ що става въ градътъ! — Казахъ имъ азъ и излѣзохъ отъ стаята на дворътъ. Нощта бѣше видѣла като день. Калугеркитѣ и сестритѣ такожде дѣйдоха при насъ. Първитѣ се посмълчеха но тихичко продължаваха да плачатъ и да се молятъ. Азъ се услушвамъ, но нищо не чувамъ, — нито барабани, нито викоуе, нито стрѣлба; нигдѣ не се вижда свѣтлостъ отъ пожаръ; — съ една дума, нѣмаше нищо прилично на страшния шумъ на тревогата, която би придружавала смущението на тѣлната, тържественна нощна тишина се простираше надъ спящата земя, и само отъ рѣката се чуваше отчаянното крѣканье на жабитѣ, които се наслаждаваха съ прекрасната мѣсячна нощъ, и тукъ-тамъ се чуваше злобното лаене на кучетата, които се борили както за своето лично сществованье, тѣй сжщо и за сществованьето на сичкия кучешки родъ.

— Чудно! — помислихъ си азъ: — Това вси-